

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Ἄ, καμπόνηρο ! ἄ, Σατανᾶ ! μιὰ ἡμέρα σ' ἀφῆκα, καὶ ἡ οὐρά σου ἔχασε τὴν ἐλαστικότητά της, ἐσκληρύνθη, ἐγίνεν ὡς σίδηρος, ὡς καρδία ὑπουργοῦ.

— Καὶ δὲν λέγεις κάλλιον, ὡς ὁ ποδόγυρος τινῶν Κυριῶν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ μέρος· διότι εἰξεύρεις ὅτι τώρα τοὺς σιδηροῦς ποδογύρους τοὺς ὀνόμασαν τοῦ διαβόλου οἱ ποδογυροί, ἀπὸ πρόληψιν, ἐπειδὴ καὶ ἐξ αὐτῶν συνέβησαν πολλὰ σκανδαλώδη ἀνέκδοτα, καὶ ἐπειδὴ

— Ἄφες, ἄφες ταῖς μωρολογίαις καὶ τρίψε ὀλίγον τὴν οὐράν σου, πῆδησε εἰς Σύρον, δεῖξε τὴν μικρὰν πονηρὰν μορφήν σου εἰς τὰ πρόθυρα τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ πιστεύω, ὅτι οἱ διευθύνοντες αὐτὰ θὰ ἐννοήσουν τὴν ἐπίσκεψίν σου, διότι εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνοι ἄνθρωποι, ὥστε νὰ φροντίσωσι τέλος καὶ περὶ τῆς καλλιιεργείας τοῦ ταλάντου τὸ ὅποιον ταῖς ἐνεπιστεύθησαν.

— Ἀλλὰ νομίζω, Δέσποτα, ὅτι εἶναι περιττὸν, διότι, μὰ τοὺς κόπους των ! αὐτὸ κάμνουν μέχρι τῆς σήμερον καὶ πιστεύω, ὅτι δὲν μετενόησαν. Ἐκτὸς μόνον ἂν θέλῃς νὰ κηρύξωμεν τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ τότε καταλαμβάνεις τίνες θὰ ᾔναι οἱ μετανοήσαντες. Ἀλλ' ὁ Κύριος ἀστυνόμος, δὲν τὸ θέλει τοῦτο, μᾶς μαλόνει, διότι εὐρίσκεται θυμωμένος· ἔχασε, βλέπεις, εἰς τὰ χαρτιά ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔχει δίκαιον· μετὴν διαφορὰν, ὅτι θὰ εὐρίσκουν ἄδικον, ὅσοι πέσουν εἰς χεῖρας του.

— Καὶ τί ἀναμηνύεται παρακαλῶ, ὁ Κύριος ἀστυνόμος εἰς τὰ τῆς Σύρου ;

— Διότι εἶναι, κύριος ἀστυνόμος, καὶ οἱ ἀστυνόμοι εἰσέρχονται παντοῦ.

— Δύνανται νὰ ᾔναι ὅσφ θέλει, νομίζω, κύριος ἀστυνόμος, ἀλλ' ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, παύει ἡ δικαιοδοσία του καὶ μέχρι Πειραιῶς, διότι καὶ ἐκεῖ διευθίνει ὁ Κύριος Πατριὸς, ἄνθρωπος μετὰ μουστάκια, ὅστις τελοσπάντων εἰξεύρει νὰ χαιρετᾷ διπλωματικά, καὶ ἐνθ' ὁ πῖλος τοῦ ἐγγίξῃ τὸ ἔδαφος ἐκ τῆς ὑποκλίσεως, συγχρόνως ὁ ἄγρυπνος ὀφθαλμός του δὲν ἀφίνει νὰ χάνεται οὔτε ἐν λεπτὸν εἰς τὴν ὁκᾶν τοῦ ἄρτου, καὶ δῶρα αὐτὸς δὲν δέχεται, μήτε ἀπὸ τοὺς ἰχθυοπώλας, οὔτε τὸ δέκατον λαμβάνει τῶν δημοσίων

— Μάλιστα, μάλιστα τὸν εἶδα προχθὲς εἰς τὴν μουσικὴν τῆς Τερ-

ψιθέας, καὶ ἐνθυμήθην *ὀλίγην ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος*, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀναγνώσει, ὅταν ἀκόμη ἤμην μαθητάριον. Ἀλλ' ὡς ἀστυνόμον ἐννοοῦσα, *ἄρχοντά μου*, τὸν τῆς Σύρου καὶ ὄχι τὴν Σεβαστὴν Διεύθυν σὶν σας, ἥτις τώρα δύναται νὰ φουρνίῃ καὶ νὰ ξεφουρνίῃ, καὶ νὰ πωλῇ ὅσῳ θέλει, καὶ ὁπότε θέλει *ψωμί* πρόσθετος μάλιστα, καὶ νὰ δίδῃ εἰς ὅν τινα θέλει· διότι εἶχα δὲν εἶχα, τὸν ἑλαβα ὑπὸ τὴν κειδαιμονίαν μου ἢ μᾶλλον τὸν ἔρριψαν εἰς τὰς χεῖρας μου.

— Εἰς τὰς χεῖρας σου ;

— Καὶ βέβαια ! ποῦ εἶσαι ; δὲν εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἤκουσες, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος φωνάζει.—τὸν πῆρε ὁ διάβολος ! τὸν πῆρε ὁ διάβολος !

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν εἴξουρα, ὅτι εἴσθε ἡ εὐγενεῖα σας, διότι δὲν ἤκουσα τοῦλάχιστον, ὅτι τὸν πῆρε ὁ διάβολος τοῦ Ἀδελφίτου.

— Αἱ ! μικρὸ κακὸ, ὅστις τὸν πάρη πι στεύω νὰ τοῦ ἐπιφυλάττῃ καλὰ ὑστερινά, ὅπως αὐτὸς φυλάττει ὑστερα, ὑστερα νὰ πωλήσῃ

Τὰ καλὰ ψωμιά.

— Ἄκουσε, πονηρὲ, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἄρτου εἶναι σπουδαία ὑπόθεσις.

— Σπουδαιοτάτη μάλιστα ! τί τεριάζει.

— Καθόσον εἶναι ἀληθές, ὅτι οὐδεὶς ἄρτοποιὸς ἔχει κεφάλαια, καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ σπουδαία δημοσιογραφία εἶχε δίκαιον νὰ ὀνομάσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας σωτῆρα τῆς κοινωνίας,—διότι ἠδυνήθη ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ διαθρέψῃ ἡμᾶς—Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ λέγωμεν, ὅτι καλῆτερον ἄρτον, εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἀστυνομίας δὲν ἐφάγομεν, μήτε ὅτε ὁ Ἰβραήμης ἐπολιώρκει τὰ φρούριά σας, καὶ ὁ τουρκικὸς στόλος δὲν παρείχε λάφυρα. Αὐτὸ θὰ εἶπῃ νὰ ἔχῃ μία ἀστυνομία φίλους, ἰδιούκους, τοὺς ὁποίους νὰ παρακαλῇ καὶ οὗτοι νὰ καταθέτωσι τὰ διαθέσιμα κεφάλαιά των εἰς ριψοκινδύνους ἀρτοπλασίας, ὅταν ἡ πεῖνα ἐπαπειλῇ νὰ φάγῃ καὶ τοὺς λίθους· καὶ νὰ προσφέρωνται μονοπωληταὶ ὑπὸ τοιαύτῃν ἐχεμύθειαν καὶ αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν μὴν τύχῃ καὶ πωλήσῃ ἄλλος, ὥστε ἡ τετραπέρατος εἰς τὴν ἐξυπνάδα ἀστυνομίᾳ μας κατέσγε ἐν ἀγνοίᾳ διὰ ξένα, τὰ ἴδια αὐτῆς ξεφουρνίσματα ὡς νόθα τοῦ θάρους καὶ ποιότητος ὑπερτιμημένης.

— Αἱ ! σιῶπα καὶ ὁ ἄρτος εἶναι εὐθυνός.

— Εὐθυνώτατος μάλιστα, διότι δὲν ὑπάρχει ἀκριβός.

— Διανοημένη αἰτιολογία.

— Καὶ βέβαια ! καὶ δὲν ὑπάρχει ἀκριβός—διότι, ὁ εὐθυνὸς ἐπροβιάσθη εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, καθὼς προβιάζονται οἱ ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, κατ' ἀρχαιότητα καί. . . ὄχι κατὰ ποιότητα.

Ὦ ! μὰ τὴν χάριν τοῦ τεσσαρακονταλέπτου Ποθητοῦ ἄρτου, μία χαρὰ εἶναι νὰ βλέπῃ τις, ὅτι ὁ συγγενὴς συντρέχει τὸν συγγενῆ, καθὼς

ὁ εἰς ἵππος βοηθεῖ τὸν ἄλλον νὰ σύρῃσιν τὴν ἅμαξαν, ἥτις ἀκολουθοῦσα τὴν πρὸ αὐτῆς, ἀνέρχονται τὰς Ἀθήνας καθ' ἑκάστην ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς φορτωμέναι ἄρτου προδιδασθέντος πρώτης ποιότητος δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως, διὰ νὰ μὴ πεινάσῃ ἡ ἀγορά μας.

— Ἀλλ' ἡ γηραιὰ Ἀθηνᾶ πιστεύει, καὶ κομψεύεται εἰς τοῦτο ὅτι κατόρθωσε διὰ τῶν προτροπῶν τῆς νὰ ἐκπεσθῇ ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου.

— Εἰπέ τῆς λοιπὸν, ἂν τὴν ἰδῇς τὴν τσουρὰ Ἀθηνᾶ, ὅτι τῷ ὄντι κατόρθωσε νὰ ἐκπεσθῇ ὁ ἄρτος· καὶ ἡ νοήμων ἀστυνομία μας ἐδράξατο τὴν περίστασιν νὰ φράξῃ δύο στόματα τὸ ἰδικόν τῆς ἐν, καὶ τῶν ἀρτοπλαστῶν δύο.

— Καλὰ ἔκαμε, καθὼς βλέπω, καὶ περητῆθη ὁ Κύριος Διεύθυντής, διότι μὰ τὴν ἀξίαν του! παρεγνώρισθη.

— Καὶ πταίει αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος; Ἐκαμαν κακὰ νὰ τοῦ εἰποῦν νὰ περικτηθῇ, διότι δὲν εἰξεύρω ποῦ θὰ εὐρωμεν ΖΩΗΡΟΤΕΡΟΝ καὶ ΝΟΥΤΕΧΕΣΤΕΡΟΝ Διευθυντὴν τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. — Ἀλλ' ὁ Κύριος Πρωθυπουργὸς ἔς μᾶς συγχωρήσῃ νὰ τὸν εἰπώμεν, ὅτι καμμιὰ φορὰ σφάλλει, ὡς ἄνθρωπος βέβαια, διότι παύει τὸν Γιαννακὸν, τὸν Δημητριάδην, ἀνθρώπους οἵτινες ἀξίζουν ὅ,τι βαροῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν δημόσιον, διότι εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὡς ἰδιῶται δὲν ἀξίζουν ἐν λεπτῷ, ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι τὸ σίδηρον εἰς ξίφος τιμᾶται, καὶ τὸ ξύλον εἰς κόπανον.

Κάμνομεν ὅμως προσεκτικὸν τὸν Κύριον Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ μὴν ἤθελε πύσῃ καὶ τὸν ὑπαστυνόμον Κύριον Παπαντωνόπουλον, διότι θὰ τὸ μεταγοήσῃ. Ἄ! μὰ δὲν εἰξεύρεις, κύριε ὑπουργέ, τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Παπαντωνόπουλος, ἀνεκτίμητος ὡς ξουσία, μάλιστα ἀφοῦ παύσει ὁ Δημητριάδης καὶ ὁ Γιαννακὸς δὲν θὰ ἔχῃ τέρι.

Νομίζεις, ἀδελφὲ, ὅτι ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν Παράδεισον, τόσον ἀγαπᾷ τὸ ξύλο. — Ξύλο, ξύλο, λέγει, σὸ ρομιὸ νὰ βάλῃ γινῶσι· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει πολίτας ῥωμιούς εἰς τὸν σταθμὸν του, ἐξασκέιται ἥδη ἐπὶ τῶν κλητῆρων· τρεῖς, τέσσαρες ἐλιποτάκτησαν χθὲς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, ὡς ἔμαθον, μὲ σπασμένας κεφαλὰς, καὶ χεῖρας, καὶ πλευρά.

Εἶναι καὶ ὁ Κύριος Αὐτρός, καλὸ παιδί, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ εἶναι γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας· δόσε του Διεύθυνσιν, νὰ φανῇ — τώρα ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ ἡ Διεύθυνσις τιμᾶται.

— Παῦσε, Σατανᾶ, τὴν φαρμακευμένην σου γλῶσσαν.

— Τὰ ἔμαθες ἀλήθεια, Δέσποτα; ἐφαρμακεύθη μία νέα κόρη, καὶ ἐν ἄνθος τρυφερόν ἐξέλιπε τοῦ λειμῶνος τῆς Πρωτευούσης.

— Ἰδικαῖς σου δουλειαῖς πάλιν, χαριτωμένε μου, ἰδικὰ σου κατορθώματα, τρισκατάρατο!

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι, εὐκαιροῦσα ἐγὼ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅπου καταγίνομαι νὰ ὀπλίσω τοὺς μυρμηδῶνας Δασκάλους καθηγητὰς, κατὰ

τῆς κακομοίρας ἀριθμητικῆς τοῦ Γ. Ζωχιοῦ καὶ τοῦ ἀντιδασκαλικοῦ φυλλαδίου του.

— Φεῦγε, φεῦγε! καλότυχε Γεράσιμε, γιὰτὶ νᾶτζοι νᾶτζοι ποῦ προβάλλανε· ἔντους ἔ! ξύλα καὶ ματσούκιες πλάνουνε καὶ ὄχι πένα καὶ κονδύλι, γιὰ νὰ σοῦ δείξουν, λέγει, πῶς ἐφαρμύζουν τὰ ἀριθμητικὰ παραδείγματα.

— Αἱ! διδάσκαλοι καθηγηταὶ, στήτε, καὶ μὴ ὥσπερ πωλάρια λακτίζετε· διὰ τοῦ εὐσχήμως διδομένου ὀρθοῦ λόγου θὰ καταβάλετε τὸν σάτυρόν σας — ἀλλὰ καθὼς μυρίζει, αὐτὸς, εἶναι ὁ μελάμπυγος· σκεφθῆτε πρὶν ἔλθετε εἰς πάλην, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς κρεμάσῃ ὅπισθέν του· εἴθε νὰ νικήσετε μὲ τὴν παιδείαν τὴν ὁποίαν παρ' ὑμῶν λαμβάνομεν. . . .

— Καὶ ἐδὼ τὴν οὐράν σου ἔβαλες, πημπόνηρο.

— Ὅχι νὰ χαρῶ τὸν Ἀστυνόμον, μήτε τὴν ἄκραν της· οἱ καλοὶ σου καθηγηταὶ ἔβαλαν πρόσφωλα διὰ νὰ συνάξουν αὐτὰ, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν· τὰ δὲ ἐρωτικά εἶναι οἱ καρποὶ τῶν σοφῶν παραγγελμάτων τῆς χαριτωμένης Παρθώρας καὶ τῶν ἠθικῶν μεταφράσεών της, αἵτινες ἐδίδαξαν καὶ διδάσκουσι τὰς τρυφερὰς καρδίας πῶς πλέκεται ὁ ἔρω καὶ πῶς γίνεται μυθιστορικός· καὶ δι' αὐτῶν ἐνεδήμησες βλέπεις ἡ νόσος αὕτη εἰς τὰς ζωηρὰς κεφαλὰς τῆς νεολαίας, αἱ δὲ νεάνιδες ἀντὶ νὰ φιλοτιμῶνται τίς αὐτῶν νὰ γίνῃ καλὴ καὶ χριστὴ σύζυγος, αὐτοχειριάζονται διὰ νὰ δειχθῶσιν ἄξιαι καὶ εὐαίσθητοι ἐρωμένοι, ἡ δὲ θρησκεία ἡ ταπεινὴ ἔρχεται καὶ πομπεύει τὸν νεκρὸν δημοσίᾳ πρὸς μέγα τοῦ κοινοῦ σκάνδαλον, τὸ ὅποῖον δακτυλοδεικτοῦν τὴν φερομένην κατὰ μέσης ὁδοῦ νεκράν, — ἰδοὺ, λέγει ἡ δι' ἔρωτα δηλητηριασθεῖσα· καὶ αὐτὸς ὁ κρατῶν πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ φορεῖον της; — εἶναι ὁ σκληρὸς ἐραστής . . . τὸ δὲ συνοδεύον πλῆθος εἶναι οἱ φίλοι του. . . .

Παῦσαι διότι, πᾶν θέμα θηγόμενον, καὶ μία πληγὴ εἶναι διὰ τὸν ἀγαθὸν πολίτην, τίποτε ἱερὸν, τίποτε ὅσιον, εἶναι πεπρωμένον νὰ μετανοῇ τις καὶ διότι ἀποθνήσκει εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

— Μὴ ὑπερβολάς.

Δόλου, ἂν ἤμην Καραϊσκάκης ἂν ἤμην Μιαούλης, ἤθελα ζητήσαι ἤθελα εὐχηθῆ νὰ πλημμυρίσῃ ἡ θάλασσα, νὰ σχίσῃ ἡ γῆ καὶ καταπῇ τὸ πτωχὸν καὶ βεβυλωμένον μνημα μου, διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἀσχημία αὐτοῦ εἰς τὰ βλέμματα τῶν θαυμαστῶν τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος.

Ἐχάθησαν χίλια δραχμαὶ; δὲν ἔχομεν ἓνα λίθον νὰ καλύψωμεν τὰ ὀστέα τῶν μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν;

Εἰς τίνα ν' ἀποτανθῶ πρὸς τὸ ἔθνος ἢ τὴν Κυβέρνησιν;

Δ. Ν. ΒΡΑΤΖΑΝΟΣ.